

„Čas vyklbil sa: údel úbohý,
že ja ho musím stavať na nohy!“

Hamlet

William Shakespeare
(1564– 616)

15.

Drožka Strážcov nás viezla z Temple do Belgravie popri brehu Temže a tentoraz mi mnohé zákutia Londýna pripadali známe. Slnko žiarilo na Big Ben a Westminstereskú katedrálu a na moju veľkú radosť sa po širokých bulvároch prechádzali ľudia v svetlých šatách podobných tým mojím, nechýbali klobúky a slnečníky. Parky žiarili v jarnej zelenej, ulice boli riadne vydláždené, bez blata.

„To je ako kulisa pre muzikál!“ zvolala som. „Aj ja chcem taký slnečník.“

„Natrafili sme na fakt pekný deň,“ tešil sa Gideon. „A dobrý rok.“ Svoj cylinder nechal v pivnici, a keďže ja by som na jeho mieste urobila to isté, neokomentovala som to.

„Prečo si na Margret jednoducho nepočkáme v Temple, keď príde elapsovať?“

„O to som sa už dvakrát pokúsil. Nebolo jednoduché presvedčiť Strážcov o mojich dobrých úmysloch napriek heslu a pečatnému prsteňu a tak. Reakcie Strážcov v minulosti je vždy ťažké odhadnúť. Pri pochybnostiach stoja skôr na strane známeho cestovateľa v čase, ktorého majú ochraňovať, ako na strane návštevníka z budúcnosti, ktorého sotva poznajú alebo ho nikdy nevideli. Tak ako

to bolo dnes v noci a ráno. Návštevou u nej doma možno dosiahneme viac. A prekvapíme ju.“

„Ale nemohol by ju deň-noc strážiť niekto, kto čaká iba na to, kedy sa objavíme? Veď s tým počíta. Už mnoho rokov, či nie?“

„V záznamoch Strážcov sa nepíše nič o dodatočnej ochrane. Iba o novicovi, ktorý povinne nespúšťa oči z domu cestovateľa.“

„Chlap v čiernom,“ vykrikla som. „Aj u nás taký stojí.“

„Očividne nie je veľmi nenápadný.“ Gideon sa uškrnul.

„Nie, ani trochu. Moja malá sestra ho považuje za čarodajníka.“ Zrazu mi niečo napadlo. „Máš aj ty nejakých súrodencov?“

„Mladšieho brata,“ odvetil Gideon. „No, zas o toľko mladší nie je. Má sedemnášť.“

„A ty?“

„Devätnásť,“ povedal. „Skoro.“

„Keď už nechodíš do školy – čomu sa venuješ? Okrem cestovania do minulosti.“ A hry na husle. A iných vecí.

„Oficiálne som zapísaný na Londýnskej univerzite,“ odvetil. „Ale myslím, že tento semester si môžem odškrtnúť.“

„Aký odbor?“

„Si poriadne zvedavá, však?“

„Iba konverzujem,“ vyhlásila som. Túto vetu som si požičala od Jamesa. „Takže, čo študuješ?“

„Medicínu.“ Znelo to trochu rozpačito.

Potlačila som prekvapené „och!“ a opäť som vyzrela von oknom. Medicína. Zaujímavé. Zaujímavé. Zaujímavé.

„Ten chlapec za tebou dnes v škole bol tvoj frajer?“

„Čo? Kto?“ Nechápavo som naňho hľadela.

„Ten týpek za tebou s rukou na tvojom pleci.“ Vyslovil to len tak mimochodom, takmer s nezájmom.

„Máš na myšli Gordona Geldermana? Preboha.“

„Ak nie je tvoj frajer, prečo sa ťa smie potom dotýkať?“

„Nesmie. Vôbec som si to neuvedomila, ak mám byť úprimná.“ A to preto, lebo ma príliš zamestnávalo sledovanie, ako si Gideon vymieňal nežnosti s Charlotte. Pri spomienke na to mi do tváre vystrelila krv. Pobožkal ju. V každom prípade skoro.

„Prečo si očervenela? Kvôli Gordonovi Gallahanovi?“

„Geldermanovi,“ opravila som ho.

„To je jedno. Vyzeral ako idiot.“

Musela som sa zasmiať. „Minimálne tak znie,“ odvetila som. „A hrozne sa bozkáva.“

„Tak detailne som to nechcel vedieť.“ Gideon sa sklonil k svojim topánkam a znova si zaviazal šnúrky. Keď sa vystrel, prekrížil si ruky na hrudi a vykukol von. „To je Belgrave Road, pozri sa! Si zvedavá na svoju praprastarú mamu?“

„Áno, veľmi.“ Okamžite som zabudla, o čom sme sa rozprávali. Všetko bolo také zvláštne. Praprastará mama, ktorú sme sa chystali navštíviť, bola momentálne o niečo mladšia ako moja mama.

Zjavne sa dobre vydala, lebo drožka zastala pred prepychovým domom na Eaton Place. A majordóm, ktorý nám otvoril, pôsobil ešte honosnejšie ako pán Bernhard. Mal dokonca biele rukavice!

Nedôverčivo si nás premeral, keď mu Gideon podal kartičku a tvrdil, že sme prekvapenie k čaju. Jeho drahá stará priateľka lady Tilneyová sa určite veľmi poteší, keď začuje, že na návštevu prišla Gwendolyn Shepherdová.

„Myslím, že ťa nepovažuje za dosť uhladeného,“ skonštatovala som, keď majordóm s kartičkou odišiel. „Bez klobúka a bokombrád.“

„A bez fúzov,“ doplnil Gideon. „Tie lorda Tilneyho siahali od ucha k uchu. Vidiš? Tam vpredu visí jeho portrét.“

„Panebože,“ vyhrkla som. Moja praprastará mama mala skutočne bizarný vkus na mužov. Toto bol taký druh fúzov, ktoré si treba v noci natočiť na natáčky.

„A keď sa nechá zatajiť?“ opýtala som sa. „Možno nemá chuť sa s tebou opäť stretnúť.“

„Také zlé to nebude. Naposledy sme sa videli pred osemnástimi rokmi.“

„Tak dávno?“ Na schodoch stála vysoká štíhla žena, ryšavé vlasy mala vypnuté do účesu podobného môjmu. Vyzerala ako o tridsať rokov mladšia lady Arista. Udivilo ma, že aj v chôdzi sa do bodky podobala na moju starú mamu.

Keď predo mnou zastala, obe sme mlčali. Ona pohľadom skúmala mňa, ja som skúmala ju. Zbadala som v nej aj niečo zo svojej mamy. Nevedela som, čo alebo koho vo mne videla lady Tilneyová, ale prikývla a usmiala sa, akoby ju môj zjav uspokojil.

Gideon chvíľku počkal, potom sa ozval: „Lady Tilneyová, mám na vás tú istú prosbu, ako pred osemnástimi rokmi. Potrebujeme trochu vašej krvi.“

„A moja odpoveď je rovnaká ako pred osemnástimi rokmi. Moju krv nedostaneš.“ Otočila sa k nemu. „Ale môžem vám ponúknuť čaj. Hoci je na to ešte trochu priskoro. Pri šálke čaju sa rozhovory vedú lepšie.“

„Potom si určite jednu šálku vypijeme,“ vyhlásil Gideon šarmantne.

Nasledovali sme svoju praprararú mamu hore schodmi do izby s výhľadom na ulicu. Malý okrúhly stôl pri okne bol prestretý pre tri osoby s tanierikmi, šálkami, príborom, chlebom, maslom, marmeládou a uprostred stál podnos s tenučkými uhorkovými sendvičmi a čajovými koláčikmi.

„Vyzerá to, ako keby ste nás čakali,“ skonštatovala som, kým sa Gideon dôkladne obzeral po izbe.

Opäť sa usmiala. „Všakže? Človek by si to naozaj mohol myslieť. Ale v skutočnosti očakávam iných hostí. Sadnite si.“

„Nie, ďakujeme, za týchto okolností radšej postojíme,“ odmietol Gideon zrazu veľmi napäto. „Nechceme vás rušiť. Potrebovali by sme od vás iba zopár odpovedí.“

„A ako znejú otázky?“

„Odkiaľ poznáte moje meno?“ spýtala som sa. „Kto vám o mne rozprával?“

„Mala som návštevu z budúcnosti.“ Jej úsmev sa prehĺbil. „Stáva sa to častejšie.“

„Lady Tilneyová, už minule som sa vám pokúšal vysvetliť, že vaša návšteva vás kŕmi klamstvami,“ pokračoval Gideon. „Robíte veľkú chybu, keď veríte tým nesprávnym ľuďom.“

„Aj ja to vždy tvrdím,“ ohlásil sa mužský hlas. Vo dverách sa zjavil mladý muž, ktorý sa k nám pomaly približoval. „Margret, vždy vravím, že robíš veľkú chybu, keď veríš tým nesprávnym ľuďom. Och, to vyzerá chutne. Sú pre nás?“

Gideon sa prudko nadýchol a nato ma schmatol za zápästie.

„Nepribližujte sa!“ zasyčal.

Ten druhý muž nadvihol obočie. „Vezmem si iba sendvič, ak nemáš nič proti.“

„Pokojne sa obslúž.“ Keď moja praprarará mama opustila miestnosť, na prahu sa objavil majordóm. Napriek bielym rukaviciam mi teraz pripomínal skôr vyhadzovača v skutočne vychytenom klube.

Gideon potichu zanaďoval.

„Millhousea sa nemusíte báť,“ ubezpečil nás mladý muž. „Hoci už údajne niekomu zlomil väz. Omylom. Však, Millhouse?“

Civela som naňho, na nič iné som sa nezmohla. Mal také isté oči ako Falk de Villiers, žlté ako jantár. Ako vlk.

„Gwendolyn Shepherdová!“ Keď sa na mňa usmial, podobal sa na Falka de Villiersa ešte viac. Bol iba o minimálne dvadsať rokov mladší a krátke ostrihané vlasy mal čierne ako uhoľ. Jeho pohľad mi naháňal strach, bol síce priateľský, no ukrývalo sa v ňom niečo, čo som nedokázala bližšie určiť. Žeby zlosť? Alebo bolesť?

„Rád ťa spoznávam.“ Tieto slová zachripel. Vystrel ku mne ruku, no Gideon ma schmatol a pritiahol k sebe.

„Nedotýkaj sa jej!“

Opäť nasledovalo nadvihnuté obočie. „Čoho sa bojíš, maličký?“

„Dobre viem, čo od nej chceš!“

Cítila som, ako mi na chrbte búši Gideonovo srdce.

„Krv?“ Muž si zobral jeden drobný tenučký sendvič a hodil si ho do úst. Potom nám ukázal obe dlane a povedal: „Žiadna injekcia, žiadny skalpel, vidíš? A teraz pusť to dievča. Veď ho rozpučíš.“ Opäť uprel na mňa zvláštny pohľad. „Volám sa Paul. Paul de Villiers.“

„Tušila som to,“ poznamenala som. „Vy ste zvedli moju sesternicu Lucy na krádež chronografu. Prečo ste to urobili?“

Paul de Villiers skrivil ústa. „Je čudné, že mi vykáš.“

„A mne sa zdá čudné, že ma poznáte.“

„Prestaň sa s ním rozprávať,“ prikázal mi Gideon. Jeho zovretie trochu povolilo, pritískal ma k sebe už iba jednou rukou, druhou otvoril bočné dvere za sebou a vrhol pohľad do susednej miestnosti. Zjavil sa tam ďalší muž v rukaviciach.

„To je Frank,“ informoval nás Paul. „A keďže nie je taký veľký a silný ako Millhouse, má pištoľ, vidíš?“

„Áno,“ zavrčal Gideon a zabuchol dvere.

Fakt mal pravdu. Padli sme do pasce. Ale ako to bolo možné? Margret Tilneyová nemohla pre nás každý deň svojho života chystať stôl a do vedľajšej izby postaviť muža s pištoľou.

„Odkiaľ ste vedeli, že dnes prídeme?“ opýtala som sa Paula.

„Nuž. Keby som ti teraz povedal, že som to nevedel, ale len náhodou som išiel okolo, určite by si mi neverila, však?“ Uchmatol si jeden koláčik a hodil sa na stoličku.

„Ako sa majú tvoji drahí rodičia?“

„Drž zobák!“ zasyčal Gideon.

„Ale hádam sa smiem opýtať, ako sa majú jej rodičia!“

„Dobre,“ odvetila som. „Minimálne moja mama. Môj ocko je mŕtvy.“

Paula to šokovalo. „Mŕtvy? Veď Nicolas je chlap ako buk, zdravý a silný!“

„Mal leukémiu,“ dodala som. „Zomrel, keď som mala sedem.“

„Panebože, to mi je hrozne ľúto.“ Paul sa pozrel na mňa so smútkom a vážnosťou v očiach. „Muselo byť strašné vyrastať bez otca.“

„Prestaň sa s ním rozprávať,“ zopakoval Gideon. „Pokúša sa iba zdržovať, kým neprídu posily.“

„Stále si myslíš, že idem po vašej krvi?“ Žlté oči sa nebezpečne zaleskli.

„Samozrejme,“ odvetil Gideon.

„Nemyslíš si, že Millhouse, Frank, ja a pištoľ by sme si s tebou poradili?“ opýtal sa Paul posmešne.

„Určite,“ utrúsil Gideon.

„Och, som si istý, že sa môj milý brat a ostatní Strážcovia postarali o to, aby sa z teba stala poriadna bojová mašina,“ skonštatoval Paul. „Veď si ich musel dostať z tej šlamastiky, pokiaľ ide o chronograf. Kedysi sme sa iba čisto z tradície učili trochu šermovať a hrať na husle. No stavím sa, že ty ovládaš aj taekwondo a podobné veci,

ktoré treba vedieť, keď chce človek cestovať do minulosti a získavať od ľudí krv.“

„Doteraz mi ju všetci tí ľudia dali dobrovoľne.“

„Ale iba preto, lebo nevedia, kam to povedie.“

„Nie! Lebo nechceli zničiť dielo, ktoré Strážcovia už celé storočia skúmali, strážili a pre ktoré pracovali!“

„Blablabla! Týmito patetickými rečičkami ohlupovali aj nás. Ale *my* poznáme pravdu o skutočných úmysloch grófa Saint Germaina.“

„A čo je pravda?“ vyhrkla som.

Na schodoch sa ozývali kroky.

„Už prichádzajú posily,“ oznámil Paul bez toho, aby sa otočil.

„Pravda je, že klame, len čo otvorí ústa,“ vyhlásil Gideon.

Majordóm sa uhol, aby pustil do izby útle ryšavé dievča, pristaré na to, aby išlo o dcéru lady Tilneyovej.

„Tomu neverím,“ ozvalo sa dievča. Hľadelo na mňa, akoby ešte nikdy v živote nevidelo nič zvláštnejšie.

„Pokojne tomu ver, princezná!“ ozval sa Paul. Znelo to nežne a trochu ustarane.

Dievča stálo na prahu ako prikované.

„Ty si Lucy,“ došlo mi. Tie známe črty sa prehliadnuť.

„Gwendolyn,“ hlesla Lucy. Vlastne to skôr iba vydýchla.

„Áno, to je Gwendolyn,“ potvrdil Paul. „A ten týpek, čo ju zviera, akoby bola jeho obľúbený macko, je môj bratranco-synovec, či ako to mám nazvať. Bohužiaľ, neustále zdôrazňuje, že by chcel odísť.“

„Prosím, nie!“ žiadala Lucy. „Musíme s vami hovoriť.“

„Inokedy,“ odvetil Gideon krátko. „Možno bez toľkých cudzích ľudí.“

„Je to dôležité!“ naliehala Lucy.

Gideon sa zasmial. „Hej, to určite.“

„Ty môžeš odísť, maličký,“ ozval sa Paul. „Millhouse ťa rád odprevadí k dverám. Ale Gwendolyn ešte chvíľku ostane. Mám pocit, že s ňou sa dá lepšie hovoriť. Ešte jej celkom nevymyli mozog... och, dočerta!“

Nadávka patrila malej čiernej pištoli, ktorá sa z ničoho nič zjavila v Gideonovej ruke. Celkom pokojne ju namieril na Lucy.

„Gwendolyn a ja teraz v pokoji vyjdeme z domu,“ vyhlásil. „Lucy nás odprevadí k dverám.“

„Ty si ale – darebák,“ hlesol Paul potichu. Vstal a nerozhodne preskakoval pohľadom medzi Millhouseom, Lucy a nami.

„Sadni si späť,“ prikázal Gideon. Hlas mal ľadový, no cítila som, ako mu prudko búši srdce. Voľnou rukou si ma stále pritískal k sebe. „A vy, Millhouse, sadnite si k nemu. Je tam ešte kopa sendvičov.“

Paul si znova sadol a šibol pohľadom k bočným dverám.

„Jedno slovo Frankovi, a stlačím spúšť,“ vyhrážal sa Gideon.

Lucy naňho upierala veľké oči, no nezdalo sa, že sa bojí. Na rozdiel od Paula. Očividne veril tomu, že Gideon to myslí vážne.

„Urob, čo vraví,“ požiadal Millhousea a majordóm opustil svoju pozíciu na prahu, sadol si za stôl a vrhal na nás zlostné pohľady.

„Už si sa s ním stretol, však?“ Lucy sa pozrela Gideonovi rovno do očí. „S grófom Saint Germainom.“

„Trikrát,“ odvetil Gideon. „A on presne vie, čo máte v pláne. Otoč sa.“ Pritisol hlavu pištole k Lucinmu zátylku. „Postupuj vpred!“

„Princezná...“

„Všetko je v poriadku, Paul.“

„Dali mu prekliatu automatickú pištoľ Smith & Wesson. Myslel som si, že to je proti dvanástim zlatým pravidlám.“

„Na ulici ju opäť pustíme,“ vyhlásil Gideon. „A ak sa tu hore niekto pohne, je mŕtva. Poď, Gwendolyn. Musia sa pokúsiť získať tvoju krv inokedy.“

Zaváhala som. „Možno nám chcú naozaj iba niečo povedať,“ namietla som. A veľmi ma zaujímalo, čo to bolo. Na druhej strane – ak boli také neškodní, ako sa tvárili, prečo potom umiestnili do všetkých izieb bodyguardov? So zbraňami? Spomenula som si na mužov v parku.

„Určite sa s nami nechcú iba rozprávať,“ podotkol Gideon.

„Je to zbytočné,“ vyhlásil Paul. „Vymyli mu mozog.“

„To gróf,“ skonštatovala Lucy. „Vieš, že dokáže byť veľmi presvedčivý.“

„Ešte sa uvidíme!“ zvolal Gideon. Medzičasom sme došli k schodom.

„To má byť vyhrážka?“ skríkol Paul. „Samozrejme, že sa *uvidíme*, na to môžeš vziať jed!“

Gideon mieril pištoľou na Lucin zátylok, kým sme došli k vchodovým dverám.